

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 12. listopadu 2007 v trestní věci obžalovaných JUDr. O [redacted] J [redacted], nar. [redacted], S [redacted] Ch [redacted], nar. [redacted], a R [redacted] B [redacted], nar. [redacted], *t a k t o* :

Odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 15. 5. 2007 č.j. 2T 29/2004 - 1596 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město byli obžalovaní JUDr. O [redacted] J [redacted], S [redacted] Ch [redacted] a R [redacted] B [redacted] podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěni obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství Plzeň-město ze dne 20. 2. 2004 sp. zn. 1Zt 460/2003 pro skutky spočívající v tom, že

1) obžalovaní JUDr. O [redacted] J [redacted] a S [redacted] Ch [redacted] jako občanští zaměstnanci Policie ČR, [redacted], zařazení v [redacted], nepostupovali při prodeji nepotřebného majetku ve vlastnictví Ministerstva vnitra ČR, kterým byly pověřováni, po dobu tohoto prodeje nezištně, ale za realizaci prodeje vybraných nemovitostí v blíže nezjištěné době společně přijali nebo si nechali slíbit úplatek, když takovým způsobem postupovali nejméně v případech prodeje nemovitostí – pozemků v k. ú. Horní Paseky, které jsou v prodeji od listopadu 2002, a bývalé roty pohraniční stráže Vašíček v k. ú. Lesná, které jsou v prodeji od listopadu 1999, přičemž bylo zjištěno, že za prodej bývalé roty pohraniční stráže Vašíček si nechali slíbit od dosud neustanovené osoby úplatek ve výši 50.000,-Kč pro každého, za prodej pozemků v k. ú. Horní Paseky přijali v blíže neurčené době úplatek ve výši 110.000,-Kč od obžalovaného R [redacted] B [redacted], protože však byl prodej ze strany vedení Policie ČR, [redacted], v prosinci 2002 zrušen a bylo vyhlášeno nové výběrové řízení, na jehož základě byly nemovitosti nově nabízeny od 28. 2. 2003, došlo k vrácení větší části úplatku za prodej pozemků v k. ú. Horní Paseky, v novém výběrovém řízení si nechali slíbit úplatek nejméně 55.000,-Kč pro každého od obžalovaného R [redacted] B [redacted] a ve prospěch jím určené osoby manipulovali výběrové řízení přijímáním a prosazováním nestandardně podaných nabídek za účelem jejich výhry ve výběrovém řízení,

2) obžalovaný R [redacted] B [redacted] za prodej pozemků v majetku Ministerstva vnitra ČR v k. ú. Horní Paseky v přesně nezjištěné době, nejméně však od listopadu 2002, poskytl obžalovanému JUDr. O [redacted] J [redacted] a obžalovanému S [redacted] Ch [redacted] úplatek ve výši 110.000,- Kč, protože však byl prodej předmětné nemovitosti ze strany vedení Policie ČR, [redacted], v prosinci 2002 zrušen a bylo vyhlášeno nové výběrové řízení, došlo k vrácení větší části úplatku, dále za prodej pozemků v k. ú. Horní Paseky v následujícím výběrovém řízení, v němž byly nemovitosti nabízeny od 28. 2. 2003, slíbil obžalovanému S [redacted] Ch [redacted] a obžalovanému JUDr. O [redacted] J [redacted] úplatek ve výši nejméně 55.000,-Kč pro každého za úspěšnost jím prosazované nabídky.

Proti uvedenému rozsudku podal státní zástupce ihned po jeho vyhlášení přímo do protokolu o hlavním líčení odvolání, které následně obsáhle písemně odůvodnil. Podle jeho názoru okresní soud nehodnotil zjištěné skutečnosti ve vzájemných souvislostech a jím provedené hodnocení důkazů je proto nesprávné.

Ve vztahu k pozemkům v katastrálním území Horní Paseky státní zástupce zdůraznil, že z provedených důkazů jednoznačně vyplývá zájem obžalovaného B. o uvedené pozemky. Mezi zájemce o ně zařadil (ať už s jejich vědomím, ale bez bližšího seznámení s obsahem, nebo bez jejich vědomí) své známé. Obžalovaný Ch. přitom vzhledem k charakteru otevřenosti podávaných nabídek měl možnost kontrolovat nejvyšší nabídku, což vyplývá ze záznamů jeho telefonních hovorů s pracovnící realitní kanceláře H. N. Z těchto hovorů také vyplývá, že do realitní kanceláře byla přinesena nabídka zájemce neznámého, což se obžalovaný Ch. obratem od svědkyně N. dozvěděl. Posléze je z odposlechů zřejmé, že obžalovaní J. a Ch. měli snahu nevhodné zájemce z nabídek vyjmout, a to i za cenu, že by navrhli nadřízeným výběrové řízení zrušit. Nakonec zvolili variantu údajné nabídky podané mimo realitní kancelář, což mělo být zoficiálně úředním záznamem obžalovaného JUDr. J. sepsaným podle prostorového odposlechu dne 31. 3. 2003 v kanceláři obžalovaného Ch., ačkoli záznam je datován již dnem 28. 3. 2003. Svědek N. přitom jednoznačně popřel, že by kdy obžalované JUDr. J. nebo Ch. kvůli prodeji majetku Ministerstva vnitra ČR kontaktoval. Zároveň obžalovaný Ch. vyvíjel snahu, aby bylo zpochybněno zrušení původní soutěže, kterou vyhrál svědek K., jenž podle vlastního vyjádření pověřil vyřizování záležitosti obžalovaného B., sám nic bližšího k průběhu soutěže nevěděl. Za výhru v této soutěži vyplatil obžalovaný B. obžalovaným JUDr. J. a Ch. 110.000,-Kč, z nichž pak po zrušení prvního kola výběrového řízení požadoval a nechal si větší část této provize vrátit. Následně obžalovaní Ch. a JUDr. J. komunikovali se svědkem B., který by mohl být dalším zájemcem o pozemky v Horních Pasekách.

Podle státního zástupce z pořizovaných odposlechů rovněž vyplývá, že obžalovaný B. měl zájem taktéž o rotu pohraniční stráže Vašíček v k. ú. Lesná, kterou měl obžalovaný Ch. již předem slíbit konkrétnímu zájemci. Za to měli obžalovaní JUDr. J. a Ch. obdržet provizi ve výši nejméně 50.000,-Kč pro každého z nich.

Výpovědi svědků V., M. a D. pak dokumentují eminentní zájem obžalovaných JUDr. J. a Ch. zařadit do výběrového řízení nabídku údajně podanou K. N. Svědci V., N., K., H. a S. pak potvrdili, že sami s realitní kanceláří nejednali, o pozemcích je zpravil B., který za svědky N., H. a K. měl v dané věci jednat.

Takto zjištěné skutečnosti jsou podle přesvědčení státního zástupce v příkrém rozporu s tvrzením obžalovaných, kteří takové jednání popřeli. Okresní soud přitom sám poukázal na uvedené rozpory, stejně jako na neshody mezi vyjádřením obžalovaných o „krytí“ svých soukromých obchodů názvy nemovitostí z majetku Ministerstva vnitra ČR vzhledem k podezření z odposlechů a zjištěním, že o tom, zda jsou odposlouchávání, se začali zajímat až mnohem později. Okresní soud rovněž nevzal v úvahu, že poznatky z odposlechů korespondují s průběhem událostí tak, jak vyplývají z výpovědí svědků i z dostupných listin, a dávají tak dohromady ucelený okruh důkazů. Z nich vyplývá nejen eminentní snaha ovlivnit výběrové řízení tak, aby zvítězila vhodná nabídka, ale i přijetí odměny za tuto snahu, které je

v záznamech odposlechů obviněnými JUDr. J. [REDAKCE] a Ch. [REDAKCE] dokonce výslovně opakovaně zmiňováno.

K otázce režimu veřejné soutěže státní zástupce konstatoval, že podstatou věci bylo nabídkové řízení, v němž Ministerstvo vnitra ČR, zastoupené Policií ČR, [REDAKCE], prostřednictvím realitní kanceláře [REDAKCE] shromažďovalo nabídky na odkoupení nepotřebných nemovitostí. Přitom byla dána kritéria spočívající v nejnižší možné nabídkové ceně, lhůtě pro podávání nabídek, kritériem výhry byla výše nabídkové ceny a výherce vybírala nikoliv realitní kancelář (která bylo toliko servisní organizací), ale přímo Policie ČR. Skutečnost, že nabídky byly podávány otevřenou formou, nemůže podle názoru státního zástupce nic změnit na tom, že základní podmínky veřejné soutěže ve smyslu podmínek stanovených občanským nebo obchodním zákoníkem vymezeny byly, přičemž žádný z těchto předpisů nepožaduje výslovně neveřejnost nabídek. Použití zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v projednávaném případě nepřichází podle státního zástupce v úvahu, neboť zájemci o pozemky nevstupovali do právního vztahu, který by byl hrazen z prostředků státního rozpočtu.

S poukazem na shora rozebrané okolnosti tak státní zástupce závěrem svého odvolání navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni z podnětu včas a řádně podaného odvolání přezkoumal postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Přezkoumával proto napadený rozsudek v celém rozsahu. Odvolání státního zástupce neshledal důvodným.

V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, byla ze strany okresního soudu dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která zabezpečují realizaci práva obžalovaných na obhajobu a řádné objasnění věci. Okresní soud si v nalézacím řízení obstaral a procesně bezvadně provedl veškeré dostupné důkazy, u nichž lze reálně předpokládat, že by mohly přispět k objasnění věci. Provedené důkazy hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu jednotlivě i v jejich vzájemném souhrnu a na jejich podkladě dovodil odpovídající skutkové i právní závěry. Ty promítl do obsáhlého, logického a přesvědčivého odůvodnění splňujícího náležitosti ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu, s nímž se krajský soud plně ztotožňuje, v podrobnostech na něho odkazuje a z jeho obsahu vyjímá, případně doplňuje následující podstatné skutečnosti.

Podstatou skutku, který státní zástupce kladl obžalovaným JUDr. O. [REDAKCE], J. [REDAKCE] a S. [REDAKCE], Ch. [REDAKCE] za vinu, byl jejich nikoliv nezištný postup při prodeji majetku Ministerstva vnitra ČR a přijetí úplatků, čehož se měli dopustit minimálně ve dvou případech specifikovaných ve skutkové větě podané obžaloby. Obžalovaný R. [REDAKCE], B. [REDAKCE] pak měl v jednom z těchto případů obžalovaným JUDr. J. [REDAKCE] a Ch. [REDAKCE] úplatek poskytnout, případně přislíbit. Obžaloba tedy jednání obžalovaných vymezila nejdříve jeho zcela obecným popisem (bez bližší specifikace) a poté jej konkretizovala dvěma případy charakterizovanými co do místa, času a způsobu provedení. Za této situace lze za skutky (respektive za dílčí útoky pokračujícího skutku), jež byly předmětem řízení, považovat pouze uvedené dva dostatečně určitým způsobem specifikované případy počinání obžalovaných. V souladu se zásadou obžalovací (§ 220 odst. 1 trestního řádu) tak bylo možno pouze o těchto skutečích (a žádném

jiném trestněprávně relevantním jednání obžalovaných, byť by vyšlo v průběhu dokazování najevo) v daném trestním řízení rozhodovat.

Krajský soud se ztotožnil s právním názorem okresního soudu, že způsob prodeje nemovitostí Ministerstvem vnitra ČR, na kterém participovali obžalovaní JUDr. O. [REDACTED] J. [REDACTED] a S. [REDACTED] Ch. [REDACTED], nelze podřadit pod režim obchodní veřejné soutěže ve smyslu tehdy platného zákona č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ani ve smyslu § 281 a násl. obchodního zákoníku nebo veřejné soutěže podle §§ 847 až 849 občanského zákoníku.

Příslušná ustanovení zákona č. 199/1994 Sb. se vztahují na obchodní veřejnou soutěž, jejímž předmětem jsou veřejné zakázky. Nabídku prodeje předmětných nemovitostí Ministerstvem vnitra ČR však nelze považovat za veřejnou zakázku, jak tento pojem vymezuje § 2 odst. 2 písm. a) citovaného zákona. Navíc § 4 a § 5 odst. 1 zákona určují nutný obsah podmínek soutěže a specifickou formu jejího vyhlášení, tyto předpoklady v projednávaném případě zcela jistě postup při prodeji nemovitostí nenaplnil. Ostatně se skutečností, že prodej nemovitostí Ministerstvem vnitra ČR neprobíhal v rámci obchodní veřejné soutěže podle zákona č. 199/1994 Sb, státní zástupce ani nepolemizuje. Aplikace příslušných ustanovení občanského zákoníku o veřejné soutěži na daný případ je pak vyloučena již tím, že ve smyslu § 847 uvedeného zákoníku předmětem této soutěže může být toliko určité dílo nebo určitý výkon, nikoliv návrh na uzavření smlouvy.

Předmětem obchodní veřejné soutěže podle §§ 281 až 288 obchodního zákoníku sice je návrh na uzavření smlouvy (a vyhlášovatel svým jednostranným právním úkonem vyhláší neurčitým osobám soutěž o nejvhodnější návrh na uzavření smlouvy a vyzývá je k podávání takových návrhů). Avšak aby došlo k účinnému vyhlášení obchodní soutěže, je třeba písemně vymezit podmínky soutěže (mezi něž podle § 282 odst. 1 obligatorně patří předmět požadovaného závazku a zásady ostatního obsahu zamýšlené smlouvy, určení způsobu podávání návrhů, stanovení lhůty pro podávání návrhů a určení lhůty pro oznámení vybraného návrhu) a tyto zveřejnit. Vztaženo na projednávaný případ by bylo k účinnému vyhlášení obchodní veřejné soutěže nezbytné, aby Ministerstvo vnitra ČR (potažmo Policie ČR, [REDACTED] [REDACTED]) potenciálním zájemcům o uzavření smlouvy všechny podmínky soutěže uvedené v předchozí větě písemně vymezilo a také jim je zveřejnilo. K tomu však nedošlo. Jak je zřejmé ze svědeckých výpovědí pracovníků realitní kanceláře [REDACTED] a zejména z inzerátů, jež jsou založeny ve volných přílohách spisu, Ministerstvo vnitra ČR toliko prostřednictvím uvedené realitní kanceláře činilo inzertní nabídky na prodej svých nemovitostí, v nichž byla uvedena pouze cena, aniž by potenciálním zájemcům písemně vymezilo a zveřejnilo obligatorní podmínky soutěže (některé z těchto podmínek (nikoliv všechny) – kupříkladu podávání nabídek pouze v písemné formě – byly obsaženy ve smlouvě o zprostředkování mezi Ministerstvem vnitra ČR a společností [REDACTED], nebyly však zveřejněny případným zájemcům). Na uvedeném nic nemění skutečnost, že v inzerátech byl obsažen údaj, že další informace poskytnou pracovníci realitní kanceláře, na které byl dán telefonický kontakt. Již z těchto základních důvodů nelze způsob, jakým Ministerstvo vnitra ČR nabízelo své nepotřebné nemovitosti, podřadit pod režim veřejné obchodní soutěže podle obchodního zákoníku.

Neprobíhal-li prodej nemovitostí Ministerstva vnitra ČR formou veřejné soutěže, nebylo namístě uvažovat o právní kvalifikaci jednání obžalovaných JUDr. J. [REDACTED] a Ch. [REDACTED] jako trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128a odst.1, 3 trestního zákona. Obligatořním znakem skutkové podstaty uvedeného trestného činu totiž je,

že trestněprávně relevantní jednání pachatele se uskutečňuje v rámci veřejné soutěže nebo veřejné dražby. Pokud by tedy jmenovaným obžalovaným bylo bezpečně prokázáno počínání popsané v podané obžalobě, bylo by jej třeba právně kvalifikovat jako trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 trestního zákona, jak správně poznamenal ve svém rozsudku okresní soud.

Všichni obžalovaní v přípravném řízení trestním i hlavním líčení rezolutně popřeli spáchání stíhaných skutků, tedy přijetí, respektive poskytnutí nebo nabídnutí úplatku v souvislosti s prodejem nemovitostí Ministerstvem vnitra ČR jednak v katastrálním území Horní Paseky a jednak v katastrálním území Lesná. Podstatnou skutečností je, že provedeným dokazováním nebyla jednoznačně vyvrácena obhajoba obžalovaných Ch. [redacted] a JUDr. J. [redacted], podle které vedle prodeje nemovitostí Ministerstva vnitra ČR v rámci svého zaměstnání se i v soukromé sféře zabývali zprostředkováním koupě a prodeje nemovitostí (a tyto záležitosti vyřizovali i v pracovní době), byť konkrétní případy této tvrzené soukromé činnosti odmítli uvést (s výjimkou pozemků u Tesca, o nichž však hovořili jen v obecné rovině). Jakkoliv lze spekulovat o účelovosti uvedené obhajoby obžalovaných, ve věci nebyl proveden žádný důkaz, který by ji vyvrátil. Nepochybný závěr o její nevěrohodnosti nelze činit ani ze skutečnosti, že výpovědi obžalovaných o dané otázce (zejména o prodeji pozemků u Tesca) ve vícero směrech vzájemně nekorespondovaly.

Charakter usvědčujícího důkazu (ať již přímého nebo alespoň nepřímého) ve vztahu k otázce, zda obžalovaní Ch. [redacted] a JUDr. J. [redacted] přijali, resp. si nechali slíbit úplatek od obžalovaného B. [redacted] či jiné osoby v souvislosti s prodejem předmětných nemovitostí z majetku Ministerstva vnitra ČR, nemá ani výpověď žádného z celé řady vyslechnutých svědků nebo opatřených listin.

Jedinými (i když významnými) důkazy nasvědčujícími korupčnímu jednání všech obžalovaných způsobem popsaným v podané obžalobě jsou záznamy odposlechů telekomunikačního provozu a prostorových odposlechů. Skutečnosti v těchto záznamech sice navozují vůči obžalovaným velmi důvodné podezření, nicméně nelze z nich i podle názoru krajského soudu zcela jednoznačně a nepochybně dovést vinu obžalovaných. Je pravdou, že v zachycených osobních a telefonických rozhovorech mezi obžalovanými Ch. [redacted] a JUDr. J. [redacted] i telefonických rozhovorech mezi obžalovaným JUDr. J. [redacted] a svědkem M. [redacted] B. [redacted] se hovoří o poskytnutí, přislíbení či vrácení provize obžalovaným B. [redacted], případně nespécifikovanou osobou (č.l. 86-87, 138-139, 155-158, 173-185, 188-191, 208-215, 222-224, 240-242), přičemž na několika místech se uvádí i konkrétní částky a zmiňují Horní Paseky (č.l. 173-178, 180-185, 222-224) a Vašíček (č.l. 138-139, 155-158). Nicméně ve většině těchto případů se v rozhovorech zmiňují (i v souvislosti s provizemi) rovněž pozemky u Tesca (č.l. 138-139, 173-178, 183-185, 208-215), jejichž prodej měl být soukromou transakcí obžalovaných, přičemž jejich obhajoba v daném směru nebyla žádným z provedených důkazů vyvrácena, jak bylo již výše konstatováno. Navíc zachycené osobní rozhovory nejsou vždy zcela srozumitelné (respektive jsou srozumitelné pouze některé věty či části vět vedených hovorů) a vyjádření obžalovaných a případně dalších účastníků v nich na sebe v některých případech nenasazují, případně se nelogicky prolínají.

Za shora popsané situace zastává i krajský soud názor, že pořizené záznamy o odposleších telekomunikačního provozu a o prostorových odposleších nemají dostatečnou vypovídací hodnotu, neboť z nich nelze nade vše pochybnost dovést přímou souvislost mezi provizemi, o nichž se v hovorech hovoří, a prodejem nemovitostí z majetku Ministerstva

vnitřní ČR. Lze se jistě domnívat, že k takovému jednání mohlo dojít a velmi pravděpodobně také došlo, nicméně jedná se toliko o důvodné podezření, tedy o určitý (byť velmi vysoký) stupeň pravděpodobnosti, nikoliv o zcela bezpečně a jednoznačně prokázanou skutečnost. Jakkoliv vysoký stupeň podezření přitom sám o sobě není s to vytvořit spolehlivý a zákonný podklad pro odsuzující výrok soudu, který musí být vždy výrazem lidsky dosažitelné jistoty.

Státnímu zástupci lze přisvědčit, že podle provedeného dokazování měl obžalovaný B. [redacted] zájem obě předmětné nemovitosti získat (ať již pro sebe nebo pro osoby, za které měl jednat). Stejně tak z obsahu záznamů o odposleších telekomunikačního provozu a o prostorových odposleších (viz zejména č.l. 99-102, 106-107, 119-120, 134-135, 140-142, 150-152, 200-201), ale i z protokolů o sledování osob a výpovědi svědka Ing. M. [redacted] D. [redacted] vyplývá, že obžalovaní Ch. [redacted] a JUDr. J. [redacted] udržovali nadstandartní vztahy s obžalovaným B. [redacted] a že u nich byla patrná snaha, aby předmětné pozemky z majetku Ministerstva vnitra ČR získali ti zájemci, které obžalovaný B. [redacted] zastupoval, případně s nimi byl jinak spojen. Zmíněné zájemce místy až nepřipustně protěžovali. Uvedené skutečnosti jistě zesilují podezření, že obžalovaní Ch. [redacted] a JUDr. J. [redacted] od obžalovaného B. [redacted], případně od další osoby přijali nebo si dali slíbit úplatek. Nicméně i v kontextu těchto skutečností nelze pořízené záznamy o odposleších telekomunikačního provozu a o prostorových odposleších s ohledem na jejich obsah a charakter, jak byl popsán v předchozích dvou odstavcích, považovat za dostatečné k učinění zcela jednoznačného závěru o vině obžalovaných ve smyslu podané obžaloby.

Ve světle shora uvedeného okresní soud správně dovodil, že ve věci i přes velmi silné podezření existují pochybnosti, zda k jednání obžalovaných popsanému v obžalobě došlo, tedy zda se staly skutky, které byly předmětem trestního řízení. Tyto pochybnosti je třeba v souladu se zásadou in dubio pro reo vyložit ve prospěch obžalovaných. Nelze přitom reálně předpokládat možnost opatření a provedení důkazů dalších (ostatně žádná ze stran neúplnost dokazování ani nenamítala), které by pochybnosti v naznačeném směru odstranily. Za této situace okresní soud nepochybil, když postupoval podle § 226 písm. a) trestního řádu a obžalované zprostil podané obžaloby.

Krajský soud v Plzni tak neshledal odvolání státního zástupce proti napadenému rozsudku opodstatněným. Proto jej postupem podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně

konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 12. listopadu 2007

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Vypracoval: Mgr. Martin Kantor, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Pavlína Berková